Поснули гори — їм нічого не болить.
Тиса тече, Черемош бурлить.
Що зір на небі, що вогнів земних —
не розпізнати звідси, з низини,
електроедельвейси і зірки;
виходь на грунь — і в космос навпрошки...
І так усе транзисторне звучить,
телевізійне і смерекове блищить,
що завмирають гамори лісів,
потоки нітяться і Черемош осів,
уже й сокирам нічого рубати,
дараби архаїзмом відпливли,
і лисинами світяться Карпати,
і сниться півням, що вони орли.
Невже Вам, гори, так нічого й не болить?
А руки татові, від шміру не відмиті?
А та невідворотна сила миті,
що зупинила серце молоде?
А ті сади, що їх на глум корчують?
А ті сліди, що їх уже не чують
щасливі і запухлі у добрі?
А ті задумані, зневірені старі?
А молоді, стурбовані бензином,
що б'ють поклони в двері ощадкас?
А та безпечність, що споїла нас,—
забрала сльози і струїла сміх?..
Неправда, гори,— Вам болить за всіх,
за все, за все у рідному краю.
Тривогу із потоків Ваших п'ю
і чую, як із муки, із краси
відроджуються тисові ліси.